

מאת הגאון מ"ר הרב ברוך הידעפילד שליט"א,
ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

Answer: If there is a family member over *bar mitzvah* at home, he should light and they will be *yotze* with him. If not, he could appoint someone to come and light for him. Since some *Poskim* hold that the one appointed cannot recite the *berachos*, he should light in his own house, having in mind the *berachos* for the second lighting, and without delay or interruption go and light for the other person. If that cannot be done, some *Poskim* (5) hold that one may light in the car since it is like his house for the night. **RV Moshe x⁷** is quoted (6) as saying it only works if one pulls over to the side and stops for half an hour. Others (7) argue that since it is a place not made for sleep, it is not called a house. It is better to light without a *beracha*. One should make sure that whatever he does is safe and if lighting with oil is not safe or practical, he should use a flashlight, and certainly without a *beracha*. If one has an RV that people use for vacation trips, it is like a house.

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (57)

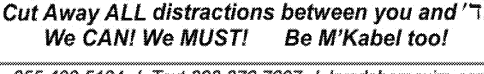
Answer: One who does indirect damage cannot be obligated to pay in *Beis Din*, yet there is still a heavenly obligation to pay (1). This refers to someone who meant to cause that damage (2). If there was no negligence he is exempt (3). Some hold (4) that even negligence would obligate him. In our case, if he was negligent in the accident, it would seem to this writer that he should be advised to pay or negotiate a settlement. Besides, even if there is no heavenly obligation, it is still morally correct to ensure that the victim has no grievances [*tarumos*], which might be justified for negligence. If there was no negligence, even though he has to pay for the car damage there is no need to pay for the two days rental.

[illegible][illegible]

(1) בבא קמא נה: (2) מהרי"ט אצה (3) חזון איש ב"ק ה: (4) ניומקי יוסף ב"ק כד. (5) משנה הלכות שפ"ו, הרה"ג שלמה מילר שליט"א שושנות ישראל יאחז, (6) הובא במסורת משה גישס (7) בתור שלמה חלק א' עמ' תרצב, בשם הרה"ג חיים קנייבסקי זצ"ל

“The *Torah* first writes 'הברָה' without the letter *vav*, hinting that the brothers believed the pit was completely empty. Later it says 'והבור רִיק' with a *vav*, signaling that in truth the pit was not empty at all - ‘empty of water but full of snakes and scorpions.’ The missing *vav* reflects the brothers’ perception of emptiness, while the added *vav* reveals the deeper reality of fullness - appearances can be deceiving and what seems empty may be filled with hidden danger.”

**Printed By: Quality Printing
Graphic Copy & Printing
(845)352-8533**

ז'ל נפטר ב"א כסלו
ואשנתו מרת חוה בת ר' ברוך ע"ה
נפטר ב"ב כסלו

**TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
ORSENDANEMAILTO
SUBSCRIBE@TORAH TAVLIN.ORG**

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey, NY
© All Rights Reserved

טיב התכלית

מאת הגד"צ רבי גמליאל חסדק רבינוביץ שליט"א, ר"י שער הט"מים ירוסלים עמ"ק

וימצאוהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש.

דיאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים ... (לז-טו.מז)

פרש"י: ויצאנהו איש - זה גבריאל (תנחומא ושם ב), הנה תיבת 'לאמר' שייך למי שאמר דבר לזולתו ומורה לו שיאמר דבר זה לאחרים. וכעין כל הצעויים שציוו במקרה 'לאמר' למשה, שם נאמר 'לאמר' ופירושו שיאמר זה הציווי לישראל, אך במקרה 'לפניו אין תיבת' נאמר, מובנת, כי לא אמר לו ראש איזה דבר למסור לאחרים. ומה היתה כוונת האש שיוסף שביע לו את הדיעוץ לו מכבר, היינו מה שהוא מבקש 'למה תבקש' ולמה הוצרך לחוסף 'לאמר'?

ואפשר לומר שאור שיוסף תעה בשדה, ביקש מהש"ת שימצא לו את הדרך הנכונה אבל לא פירש היטב כוונתו שכונתו אל הדרך שבה הלכו אחיו, ואז סיבב מן השמים שהמלאך גבריאל הופיע לפניו, כדי להורות לו שתפילה צריכה אריכות שפתים, ועליו לפרש שיחזרו פה, ולא ידגל על שום פרט מהגיון שבו, כי אלא יאפשר שיחזרו פה, ורק יבקש את הדרך הנכונה יכילים לפרש את החרוץ בכמה פנים, אם כראי הוא להיענות בתפילתו לא יצעה כדבעי, ובמקום שיכונו לו הדרך הנכונה דלאחי יכילים להראות לו הדרך הנכונה לבית אביו. ולזאת כוון באמרו 'לאמר' שהורדנו לו האץ לדבר לפני הש"ת ולבקש מלפניו. ולפי זה יש לומר שהכתוב שלאדיו לא היתה תשובה למלאך גבריאל, אלא שקיים את הוראתו של גבריאל, ופירש היטב אתה דבריו לפני הש"ת, ואמר לו אתה אחי אנכי מבקש 'ולכן' 'הגידה נא לי היכן הם רועים' ואז היה גבריאל עצמו חסבה שזמן הש"ת הודיענו שזהכל לדות, ולהורות לו שחצו בכך לשם. דבר זה הוא אצל כל גידול בעבודת התפילה, שעל האדם לפרש את חפצו בכך פרטיו ודקדוקיו, ואף שמאמינים אנו שהקב"ה יודע את משאלות לבנו ויודע היטב על

לַמְדִּים מֵאֵת הָרֵב אֲבָהֶם דְּלֹאֵל אֲבִיטְטִיךְ סְלִישִׁי אַ, בְּעִמִּיס טוֹחַ אֲבָהֶם

וַיֵּשְׁבוּ לֵאכֹל לֶחֶם וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ וְהִנֵּה אֶרֶץ יִשְׁמְעֵאלִים בָּאָה
מִגִּלְעָד וּגְמָלִים נֹשָׂאִים נִכְאֹת וְצָרִי וּלֹף הוֹלְכִים לְהוֹרִיד מִצְרַיִם ...
(לז-כב) - בַּעֲנֵן חֲנוּכָּה וְהִשְׁנַחַת הַשִּׁי"ת

פ'רש"י: למה פרסם הכתוב את משאם, להודיע מתן שכרן של צדיקים, שאין דרכן של ערביים לשאת אלא נפט ועטרין שיריחן רע, ולזה נודמנו בשמים שלא יזיח מריח רע עכ"ל. הרי בא רש"י לפרש כוונת הכותב, ולמאי נוגע כלל וכלל מה היו הדברים שטעונים הגמלים, שבא הכתוב להדיענו שבדרך כלל הם נושאים דברים שיריחן רע. אבל נודמן מן השמים שינשאו בשמים שלא יריח יוסף הצדיק הריח רע. וכבר הק' כל העולם כולו על דברי רש"י, שיוסף הצדיק נמכר למצרים, והוא הולך לגלות למקום למקום טומאה, והוא הולך ליריד, והולך לעבוד חושך ואפילה, וע"ז בא הכתוב ויודיענו דבר נפלא, שרע שבדרך שם לא היה דברים שריחם רע, האם יצאה על הדעת לומר שריח רע זה יפריע לו ביותר, שיש צורך גדול שיזמן לו מן השמים ריח טוב.

וביאר הענין ר' חיים שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר) דכשנעמקט בדבר נראה שדער גדול הוא ריה בשמים זה, ומשמעות שונה לו לגמרי, כי בשעת "חושך ואפילה" זו בשעה שכל עולמו חרב עליו, עלול היה יוסף להגיע לידי יאוש חוץ, לכאורה הקב"ה

תורה
תורה
TORAH TAVLIN
לפי ר' אברהם יוסף שמואל אילרן בן ר' טובי יודל
ורעיטו ריוס וילד בן ר' אברהם שלמה אלה קורן

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל
ובנותיו הנאצ' בתל דת ב' אברהם שלום ז"ל ונצ' חובצ

1000

MONSEY EDITION

הדלקת נרות שבת – 4:10

זמן קריאת שמע / מ"א – 8:56

מִן קִרְיַת שֹׁמֶר / הַגִּרָּה - 32:

סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:18

זמן לתפילת מנחה גדולה – 12:21

שקיעת החמה שבת קדש – 1:28

דעט'י'ק צאת הסיכבים - 18:

צאה'כ / לרבינו תם – 5:40

(Courtesy of MyZmanim.com)

מולד חודש טבת:
שבת קודש
2:22 AM
מיט 10 חלקים

ממה מכוונים דברינו, בכ"ז מוטל עלינו לפרש את שיחורו היטב היטב, כי לפעמים א"א' ליהדות את תפילתו של האדם ומוכרחים להזיקק לו, אך מאוד שיש עליו מנקמטורים, מנסים הם לסלק כוונתו, וכתוצאה מכך אינו מקבל מה שליבו חפץ. אך אם יפרש שיחורו יפה טוב לא תהיה פתרון פה להמסטינים לעקם ולשקל כוונתו. וכואב לנו מוצאים גם אצל מפרשי רבינו, כשפרעה הרשע יורש מננו להתפלל להש"ת כדי להסיר מכת הצפרדע מעליו, אמר לו משה (שמות כ ה): 'למתי אעזיב לך ולעבדיך ולעמך', בכך לימד אותנו משה שהמתפלל ומבקש מהש"ת צריך לפרט היטב בקשתו, ולכן לא די בתפילה כללית להסיר את הצפרדעים ממצרים בכללותה, כי אז היה מקום לפרש שכוונתו רק להשגות שבעם, כי הם העיקר, או ששכוונתו הוא רק על סילוקם מחצות הארץ דווקא רשות לכל באי עולם, אבל הצפרדעים שבתם יִשְׂרָאֵל, ורק כשהיבדו ויפרשו כל סוגי האנשים שמתצרים, אז אינו יזכה שפילתו תעלה ויכולם אנו יִשְׂרָאֵל מצרים. ומסיבה זו דוסיף משה והדגיש דק ביאר תשאנו, כדי להודיע לפרעה שעל מה שהוא יבקש ויפרט יזכה להיענות, ועל מה שלא יפרט בתפילתו לא יזכה להיענות.

מלבד הטעם שאמרנו שהצורך לפרש התפילות הם כדי שיזוהו הדברים ברורים ולא תהיה בפי המקורגים אמצעי לפרש תפילתו באופן אחר. יש טעם נוסף לזה שהצריכים שהתפילות יהיו מפורשות, כי התפילה צריכה להיאמר מעומק הלב, כי בכך נחשב האדם כעני בפתח המעוור רחמים, וכדרך שאמרו חז"ל (ברכות כח:): 'העושה תפילתו כעץ אין תפילתו תחנונים, כלומר, אין תפילה זו רצויה לפני המקום כיון שאין זה תחנונים, וכדי שאכן יזכה לכן מן הראוי שפרט היטב את בקשתו, כי בכך מעמיד המתפלל את כוונת הצדה לפני עיניו, ומתעורר רחמיו על אותו שהוא מלפלל עבורו, וכך נאמרת תפילתו מעומק הלב, ותפילה כזו עושה דרוש גדול, ה"ש"ת יהיה בעזרינו שנוכח להושיע על ידה בכל מילי דמיטב.

ממעמלים את עיניו ממנו לגמרי, ורדי הוא "אבור" ו"נשכח" ח', בשעה קשה זו נרמ-
לו מן השמים שאין הדבר כן, ה' עמו ועדיין הוא תחת השגחתו יתברך, ואין לו
לאלבר את בטחונו בהש"ת. הקב"ה מומין לו ריח טוב שלא כדרך הטבע, להורות לו
ש"אבור" ו"נשכח", אלא אדרבה הקב"ה מוליכו יד ביד והוא ירד עמו מצרימה,
כדרך הקב"ה ליעקב (מלאכי מו, ד): "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי
אעלה עמך". ר"ח בשמים זה רדי אורח בחצות שבו הוא נותן, ועל דו,
לסוף פתח תקווה לחזור ולתרומום משפל מבטן, כענין שאמר יונה הנביא
(יונה ב, ה): "אמרתי נטרשתי מנגד עיניך אך יוסיף להביט אל היכל קדשך".
ופרש: "כשראיתי שקיימתי כל הימים, ידעתי כי אוסיף אל היכל קדשך".

נמצאנו למדים ששם זה שנעשה ליוסף לא היתה תכליתו בכדי למנוע ממנו ריח רע גרידא, אלא כדי להאיר פנים אליו שיתחזק ויגע וירגיש שאף במצב זה אין הוא "נעוֹב" ה' אלא ה' עמו ואוהבו, ומזמין לו ריח של בשמים, וילמד מזה שכל היסורים הבאים עלינו מתוך אהבת ה' הם.

ועפ"י ביאור, מדוע קבוע חז"ל היו"ט של חנוכה מחמת חנם של הפך שמן ולא מחמת נצחון המלחמה, שהגם של הפך שמן לא שום צורך, דמדינא טומאה הותרה בציבור, והתכלית של חנם היה רק גילוי אהבת השי"ת לעמו, חנם היה "נשיקה" מאת השי"ת. ומחמת הארה זה קבוע חז"ל היו"ט של חנוכה.

מעשה אבות סימן לבנים

בעוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אותך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך ... (פ-ט)

At the glittering court of Sultan Saladin of Egypt, harmony reigned when **R’ Moshe ben Maimon ז”ל**, the **Rambam**, was appointed personal physician to the sultan. The courtiers admired the decision, for the Rambam’s reputation as both a Jewish scholar and medical healer had spread far and wide. Ever since the Rambam had arrived in the old city of Cairo, his fame had grown swiftly. To the Jews he was the greatest Talmudic scholar of the age; to the non-Jews he was the greatest physician of the age, a healer whose knowledge of medicine seemed boundless. Rich and poor alike sought his care, and the Rambam treated the needy without charge, regardless of faith. Yet not everyone rejoiced. Hakim, the Muslim physician who had previously held the honored post, now found himself relegated to second place. This wounded Hakim’s pride.

The more the Rambam’s name spread, the more Hakim felt forgotten. Jealousy hardened into hatred. He began to scheme, determined to discredit his rival and perhaps even destroy him. Until finally, he approached Sultan Saladin with grave words. “Your Majesty,” he said, “I have uncovered a plot against your life. The one behind it is none other than the Rambam.”

The sultan paled. Could it be true? He trusted the Rambam deeply, both as physician and friend. “If you can prove this accusation,” Saladin declared, “I will have the Rambam beheaded. But if you cannot, then it is your own head that will fall.”

Hakim bowed. “I can prove it. Among physicians it is known that a deadly poison can be rendered harmless by a stronger poison. Let us both prepare the strongest poison we can. I will drink the Rambam’s poison, followed by my own, and remain unharmed. But when the Rambam drinks mine and then his own, he will perish. Thus, Your Majesty will know the truth.”

The next day the sultan summoned both physicians. “Last night I dreamed that one of you plots to poison me. I cannot ignore such a vision. Prepare for me a medicine that can make any poison harmless. Tomorrow you will bring your mixtures, divide them, and each of you will drink the other’s potion followed by your own.” Hakim smiled with satisfaction. The Rambam, however, suspected trickery. Why would Hakim risk such a test unless he had devised some cunning plan?

That evening, after tending to his many patients, the Rambam lay awake. Suddenly the answer dawned on him. He knew how to outwit his rival. The following morning he rose early and prepared a simple solution of sweet water mixed with red wine, harmless, yet convincing in appearance. He rode to the palace calmly. Hakim was already there, eager for the contest. At the sultan’s signal, each physician poured half of his mixture into a separate bottle and exchanged them. “Your turn first, Hakim,” said the sultan. Hakim wasted no time. He swallowed the Rambam’s mixture, then his own. He stood tall, smiling broadly.

“Now you, Rambam,” said the sultan. The Rambam drank Hakim’s mixture slowly, then his own. He too remained steady. For a tense moment silence filled the chamber. Then Hakim cried out in agony. He collapsed, convulsing violently, and within minutes lay dead. The sultan turned to the Rambam. “I am glad you are unharmed. I never doubted your skill. As for that wretch, I am glad you killed him.” The Rambam bowed. “Your Majesty, I did not kill him. He brought about his own death.”

Saladin looked puzzled. “I don’t understand,” the sultan said. “I saw what you did.” The Rambam spoke calmly. “Hakim knew I could prepare a stronger poison than he. His plan was to take a slow poison beforehand, then bring a harmless solution here. By drinking what he thought would be my antidote, he hoped to cure himself. Then he would drink his own harmless mixture and remain well. Meanwhile, I would drink his harmless solution, then my own strong poison, and perish. But suspecting this trickery, I too prepared only a harmless mixture. Thus when Hakim drank mine, it did not cure the slow poison he had taken earlier. He then drank his own harmless solution, and the poison within him did its work.”

The sultan burst out laughing. “It is clear as daylight! Not only are you the greatest physician, but you are also the wisest of men. From now on you shall be my adviser as well as my physician.” And so the Rambam’s wisdom saved his life and secured his place at the heart of Saladin’s court. His reputation grew even greater, not only as healer of bodies but as a *Torah Sage and scholar whose foresight and integrity triumphed over envy and deceit.* (Adapted from *A Poisonous Proposition*, By Nissan Mindel)

ואנכי העליתי אתכם מארץ מצרים ואורץ אתכם במדבר ארבעים שנה ... (קמס ב-ג)

Amos HaNavi relays *Hashem’s* message; “*And I brought you up from the land of Egypt and led you through the wilderness forty years, to possess the land of the Amorite.*” Obviously, *Hashem* could have brought us up from Egypt and taken us directly into *Eretz Yisroel*, so why did *Klal Yisroel* have to stay in the desert for forty years?

Rabbeinu Bechaya explains by way of a parable. There was once a king who planted a vineyard in his field which also contained great cedar trees, as well as thorns and weeds. The king cut down the trees, but left the thorns untouched. When his servants asked about this, he replied that had he uprooted the thorns and left the trees standing, there would be nothing he could use to fence off the vineyard. This way, he had

wood for a fence, thorns to temporarily protect the field while he built the fence, and more sunshine for the vineyard to produce good grapes. *Klal Yisroel* is compared to a vineyard and when *Hashem* did finally allow us to enter *Eretz Yisroel* - His “vineyard” - He had already cut down the mighty cedars - the powerful Emorites who lived there. However, in order for *Klal Yisroel* to stay in the land, they needed to be on the spiritual level that would protect it. That spiritual growth took place over the forty-year sojourn in the desert.

So, while *Hashem* cut down the powerful trees - the Emorites, he left their children and grandchildren - the thorns - to temporarily safeguard the land until *Klal Yisroel* was ready to take it over and flourish.

וישב יעקב בארץ מגוריו אביו בארץ כנען ... (לז-א)

Yaakov Avinu, already beset with myriad tribulations in his life, is once again faced with hardship: מכירת יוסף is a central theme in this week’s *parsha*. Yet Yaakov, when faced with adversity, forges on time after time. The name Yisroel represents success (תוכל), while Yaakov denotes the challenges and vicissitudes of life. Perhaps that is the deeper reason his name Yaakov endured and not the new name Yisroel; unlike Avram whose name was permanently changed to Avraham.

There is a fascinating **Zohar** that encapsulates the correct *hashkafa* and modus operandi to properly deal with *nisyonos*. On the *posuk*, "רבות רעות לצדיק", the *Zohar* asks the following question: The *posuk* should have read, "רבות רעות לצדיק", many *tzaros* to the *tzaddik*. Leaving out the *lamed* is not grammatically correct. The answer given there is an eye-opener. The "רבות רעות" is precisely what makes him a *tzaddik*. Through those very challenges, the person that rises above, actualizes his potential, becoming the best person he was meant to be. Continues the *Zohar* on the rest of the *posuk*, "ומכלם יצילו ה'". The word "יצילו" in this context doesn’t mean normal rescue. Rather, he says, this "יצילו" is translated as in the *posuk*, "וינצלו את", *Hashem* will extract and cultivate a *tzaddik*. Hence, Yaakov who internalized this message wasn’t deterred from his mission in life.

In last week’s *parsha*, *Rachel Imeinu*, in the throes of labor, was close to death. She named her newborn “*Ben Oni*” - son of my pain, and Yaakov immediately changed it to “*Binyomin*” - son of strength. He wasn’t arguing with her; he just understood that the pains of life create and provide strength.

This beautiful *machshava* from the *Zohar* should serve as a source of *chizuk* and inspiration for us in our trek through life.

משל למה הדבר דומה

ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה ... (לח-כה)

משל: A simple Jew came to the **R’ Chaim Meir Hager ז”ל (Imrei Chaim)** of **Vizhnitz**, with his *bar mitzvah* son and asked the *Rebbe* if he can please put *tefillin* on his son. This man wasn’t a *chasid*; he didn’t even appear to be entirely religious at all, but it was important for him that his son have this privilege. The father brought along cake and a *lechayim* for the *chassidim* in the *Vizhnitzer Bais Medrash* to celebrate with him. Understandably, the *chassidim* refused to eat the food he brought because they were unsure of the level of the man’s *kashrus* observance.

The *Imrei Chaim* realized that the father would be embarrassed, so he announced, “I do not eat anything between wearing *Rashi’s* and *Rabbeinu Tam’s tefillin*. Therefore, I will take some cake and a *lechayim* and put it

aside. After I wear my *Rabbeinu Tam tefillin*, I can have it.”

The *chassidim* realized the *Rebbe’s* hint and followed suit. They took a piece of cake and a small cup of whiskey and put it aside, so it would appear that they wanted to consume it later.

Years later, the *bar mitzvah* boy, now a full grown religious man, recounted the day, saying, “The *tefillin* taught me obligation, but the *Rebbe’s* sensitivity taught me true *ahavas yisrael* - the true measure of a Jew.”

נמשל: *Chazal (Sotah 10b)* derive one of the highest moral lessons in Judaism from the story of Yehudah and Tamar: “*It is better for a person to cast himself into a fiery furnace than to shame his fellow in public.*” Tamar chose to risk being burned to death rather than publicly humiliate her father-in-law, Yehudah. The preservation of a fellow Jew’s *kavod* (honor/dignity) supersedes even the most significant concerns like the saving of one’s own life.

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM AND BE A BETTER JEW BY R’ YEHOSHUA GOLD

הנחמדים מהב

Potifar’s wife repeatedly attempted to make advances toward Yosef, yet he remained resolute. In a weak moment, he nearly faltered, but again, “וימאן”, he held steadfast, and fled her home at the last moment. Yosef was handsome, alone in a foreign land, and abandoned by his family. From where did he draw such extraordinary strength?

Atop the word “וימאן” is the famous “*shalsheles” trop*, followed by a *psik*, a divider between words. This hints at two tactics used by Yosef. At first, he went with *טעם*, reasoning. He analyzed the sin and rationally concluded not to succumb. But when logic alone did not work, he went with the *psik*, representing a hard stop. There was just no way he was going to do this.

This level of resolve is above nature and comes from deep within the soul. How is this planted? Another instance of “וימאן” appears earlier in the *parsha*. When Yaakov is informed of Yosef’s supposed death, his family stood around trying to console him, but “וימאן להתנחם”, he refused to be comforted. The **Shem Mishmuel** connects these two refusals. Yaakov believed in Yosef, his righteousness, his potential, and his future. Although Yosef played with his hair and his brothers brought reports of questionable behavior, Yaakov refused to surrender belief. And even now, when presented with evidence of Yosef’s death, Yaakov simply knew he could not be gone. When a parent believes so strongly in a child, that belief embeds itself in the child’s own heart, allowing the child to believe in himself. Yosef’s ability to refuse Potifar’s wife echoed Yaakov’s refusal to ever give up on him.

Regarding wicks used for the *Menorah*, any type may be used, even if it does not create a beautiful flame. Comparatively, for *Shabbos*, the wicks of the *Shabbos* candles must produce a nice flame. It is known that the light of the *Menorah* signifies the *Torah*. The **Bnei Yissaschar** learns that the wick represents man. As such, he derives from this, that any person, regardless of intellect, diligence, or stature, can connect to the *Torah* and light up the world with his learning. By believing in our children and ourselves, we all can be *Marbeh K’vod Shamayim*.